

РЕШЕНИЕ

№ 4947

гр. София, 23.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4838** по описа за **2021** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от Б. З. А., чрез адв.Н. срещу Решение от 02.03.2021г. постановено по НАХД № 13291/2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 116- ти състав. С обжалваното решение е изменено наказателно постановление № 22-005940/26.07.2019г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК] на основание чл.416, ал.5 във връзка с чл.414, ал.1 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушение на чл. 138, ал. 1 от Кодекса на труда.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на въззивното решение поради нарушение на материалния закон. Моли се съдът, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и отмени НП. Изложени са и доводи, съпадащи с тези пред въззивната инстанция, обсъдени подробно в оспореното решение. Счита, че не е налице маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН. В съдебно заседание, касаторът се представлява от адв. Н., която поддържа касационната жалба, а в ход по същество пледира и основателността ѝ. Моли съдът да отмени решението и НП.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез процесуалния си представител юрк. Х. изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, представи заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София – град, XI касационен състав, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл. 348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл. 218, ал.1 от АПК, във връзка с чл. 63, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност. Разгледана по същество е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за правилно и законосъобразно.

С обжалвания съдебен акт, съдът е изменил НП № 22-005940 от 26.07.2019г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ на основание чл. 414, ал.1 от КТ, в размер на 2000 лв., като намаля размера на имуществената санкция на 1 500 лв.

Съобразно чл. 220 от АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка. За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля В.-актосъставител, както и писмените доказателства, представени по делото. Въз основа на тях е обосновал извода, че касаторът е извършил нарушение по смисъла на чл. 138, ал. 1 от КТ, а в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, като приема, че в процесното НП, АНО не е изложил доводи относно размера на имуществената санкция, която съгласно чл.12 от ЗАНН следва да бъде намалена до законопредвидения минимум за сумата от 1 500 лв.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Установено е в производството пред СРС, че на 22.03.2019г. . между [фирма], като работодател и лицето А. М. А., като работник, бил сключен трудов договор, по силата на който А. приел да изпълнява срещу възнаграждение длъжността фризьор в търговски обект на дружеството при уговорено работно време от 4 часа. Установено е, че в посочения трудов договор работодателят не е определил разпределение на работното време на лицето. Разпределението на работното време не било уговорено и

в друг акт на съгласие на страните след сключения договор. За установеното бил съставен АУАН № 22-005940/30.05.2019г. като процесното деяние било квалифицирано като нарушение на чл. 138, ал. 1 КТ. Въз основа на така съставения АУАН е издадено атакуваното НП.

Настоящият съдебен състав счита, че СРС правилно е анализирал събрания доказателствен материал. При правилно установена фактическа обстановка, въззивният съд е извел верни правни изводи, които са довели до изменение на НП. Изводите на състава на Софийски районен съд съответстват на приложимия материален закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 138, ал. 1 от КТ, в случаите, когато страните уговорят работно време с намалена продължителност (непълно работно време), те дължат да уговорят както продължителността, така и разпределението на работното време. Последното би могло да се определи и с допълнително споразумение към трудовия договор или съгласие, изразено под друга форма. В конкретния случай, не е представено доказателство за постигнато двустранно съгласие за продължителността и разпределението на работното време, което да е било постигнато към момента на постъпване на служителя на работа и започване изпълнението на служебните му задължения, поради което правилно е прието от АНО, че именно поради този факт е осъществено нарушение на разпоредбата на чл. 138 от КТ. След сключването на трудов договор за непълно работно време [фирма] и работникът А. са уговорили съществена негова клауза - относно продължителността на работното време от 4 часа, с което е изпълнено изискването на закона за определяне на продължителността му. Не е постигнато съгласие обаче, за разпределението на това непълно работно време, като е следвало да бъде посочено в кой часови диапазон на всеки работен ден - с начален и краен час - работникът е дължал да полага труд, за да получава уговореното възнаграждение. В НП изрично е посочено, че не е представено никакво доказателство, удостоверяващо разпределение на работното време на А. до приключване на проверката. В тази връзка възражението на касационния ответник относно разпределението му в едностранно подписан работен график е неоснователно, тъй като разпределението на работното време едностранно от работодателя не може да се определи като изпълнение на задължението по чл. 138, ал. 1 от КТ. Този извод се налага и от факта, че разпределението на работното време е функция на продължителността на работния ден, което от своя страна е задължителен елемент на трудовия договор, съгласно чл. 66, ал.1, т.8 КТ. Дори и да се разсъждава при стеснително тълкуване на КТ и да се приеме, че разпределението на работното време на работника не е част от задължителното съдържание на трудовия договор, работодателят при така констатираното нарушение не е представил двустранно подписан акт от работодател и работник, с който да се определя разпределението на работното време на работника с непълно работно време и който да удостоверява, че работникът действително се е запознал и е приел да престои труд съобразно разпределеното работно време. [фирма] е санкционирано за нарушение при полагане на труд от служител, назначен при непълно работно време от 4 часа. Поради това съдът приема, че работодателят не е представил доказателства за разпределението при непълно работно време от 4 часа.

По изложените съображения настоящият състав приема, че касационната жалба е

неоснователна. Въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Относно размера на наложеното наказание за работодател, нарушил разпоредбата на чл.138, ал.1 от КТ е предвидена имуществена санкция в размер от 1500 до 15 000 лв. Съгласно чл.27, ал.2 ЗАНН, при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя. Имуществената санкция в случая е изменена от първоинстанционния съд в минималния размер, предвиден за деянието, поради което тя съответства на тежестта и характера на нарушението и на целите на наказанието. Така определената санкция е справедлива и съответна и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в чл. 12 от ЗАНН. Като е достигнал до тези правни изводи, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба- отхвърлена.

Предвид изхода на спора на ответника се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, като същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 ЗПП, във вр. с чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XI – ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 02.03.2021г. постановено по НАХД № 13291/2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 116- ти състав.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище в [населено място], ДА ЗАПЛАТИ на ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ "ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА" със седалище в [населено място], сумата от 80 (осемдесет) лева за разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ